

Andere boeken van Isabelle Quinn bij Clavis

Paniek in sprookjesland (10+)

Freddy de plaagmuis (8+)

Suni. Het grote crisisplan (10+)

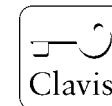
De laatsten (young adult)

Operatie Boze Barbie (10+)

Isabelle Quinn

SPOOKHUIS TE KOOP

met illustraties van Senne Trip

Voor Quentin

LENTE

Isabelle Quinn

Spookhuis te koop

Illustraties: Senne Trip

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: magie, hotel, vriendschap, eenzaamheid

NUR 283

ISBN 978 90 448 4667 6

D/2022/4124/164

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.isabellequinn.nl

www.sennetrip.com

1

22 mei

Lieve Miss Parker,

Vannacht ben ik weggelopen. Ik heb mijn koffer gepakt, mijn jas aangetrokken, mijn pet opgezet en de deur achter mij dichtgetrokken.

Buiten regende het heel hard. Alsof de wolken overstromden. Maar het kon me niet schelen. Ik was zó gelukkig, want iedere stap bracht me dichterbij u. En verder weg van tante.

Ik liep de stad uit. De stoep hield op en de berm langs de weg was één lange glibberbaan. Ik kwam haast niet vooruit. Als de modder mijn schoenen niet vastzoog, dan gleed ik uit. En iedere keer dat een koets langsreed, spetterde hij me van top tot teen onder.

Een stuk of zes zijn zo voorbijgesjeesd totdat er eentje uiteindelijk stopte.

De deur ging open, een stem riep heel hard: 'Arthur!'

En u stapte uit.

Goed, dat was dus een droom. Was u erin getrapt? Vast niet. Het zou wel heel dom van me zijn om weg te lopen zonder enig idee te hebben welke kant op. Maar mijn slaap—ik wist dus wel waar hij u kon vinden. De mazzelaar.

Dus daar was u ineens.

We huilden en knuffelden elkaar in de stromende regen.

Toen nam u me mee naar uw huis. U gaf me droge kleren en thee en we gingen bij de open haard zitten praten. Ik was bijna vergeten hoe fijn het was om bij u te zijn.

Maar plots werd er aangebeld. Het was tante en ze was woedend. 'Hoe durf je weg te lopen!' riep ze. 'Is dat hoe je me bedankt voor alles wat ik voor je doe? Je moet je schamen!' En ze probeerde me het huis uit te sleuren.

Toen ontplofte ik. Ik rukte mijn arm los en schreeuwde dat ik nooit meer bij haar wilde wonen. Dat, als ze me terugnam, ik meteen weer zou vluchten. Dat ze idioot streng was en oneerlijk en nog kouder dan de Noordpool. En dat zij zich dood moest schamen voor wat ze u aangedaan heeft.

Het luchtte zo op om al die dingen eindelijk te zeggen!

Zij schrok er enorm van. Lijkbleek werd ze. Toen begon ze heel hard te huilen en zei ze: 'Sorry.'

Dit had een hint moeten zijn dat het een droom was. Mijn echte tante zou nooit van haar leven 'sorry' door haar keel krijgen.

Ze snotterde dat ze u inderdaad niet had moeten ontslaan. Dat u helemaal geen 'schande voor alle gouvernantes' was en dat u terug mocht komen wanneer u wilde.

Toen boog ze zich naar me toe en ze zei: 'Je hebt gelijk. Ik ben te streng voor je geweest. Maar het is nu voorbij. We beginnen opnieuw en we gaan het gezellig hebben. Weet je wat ... Vanaf nu hoef je niet meer gelijk na het avondeten naar je kamer en mag je zelfs aan tafel praten!'

En ze gaf me zomaar een kus.

Dat was te vreemd. Zelfs voor een droom. Ik werd er wakker van.

Daarna kon ik heel lang niet meer slapen. Omdat ik u eventjes terug had gehad en weer kwijt was.

Vanochtend tijdens het ontbijt probeerde ik me een echt gesprek met tante voor te stellen. Dat ze vroeg hoe mijn eerste zes lesdagen met meneer Schmidt waren. Mijn hersens liepen meteen vast. 'Goed.'

Verder kwam ik niet. De waarheid zou haar alleen maar irriteren. Wat maakt het haar uit dat ik hem niet aardig vind!

Weet u, ik denk dat hij er niet eens echt van houdt om privéleraar te zijn. Hij blijft ook nooit een minuut langer dan nodig. Om negen uur stipt komt hij aan en om vier uur precies is hij weg. We lunchen niet samen, we praten nooit over iets anders dan de lessen ... Maar dat deed ik eigenlijk ook niet met mijn vorige leraar. Heb ik pech? Of hoort het zo en heb ik al die jaren daarvoor met u mazzel gehad?

Meneer Schmidt is ook zo vreselijk saai. Het is vandaag prachtig weer, dus vroeg ik na de lunch of we buiten met de les verder konden. U had zijn gezicht moeten zien! Alsof ik voorstelde om een koprolwedstrijdje te doen in het gras. U en ik hadden allang op het terras gezeten.

Na de les ben ik wel naar de tuin gegaan. Met mijn vlieger.

De wind waaide niet te hard, niet te zacht. Het ging een hele tijd perfect. Totdat ik een foutje maakte. Mijn vlieger dook in de kersenboom bij de achtermuur. Ik trok en trok, maar ik kreeg hem niet los. Ik moest hem gaan halen.

Als tante buiten was geweest, had ze natuurlijk geroepen dat de tuinman het morgen wel zou doen.

Ik hoorde haar al bijna zeggen: 'Alleen boerenzoons of apen klimmen in bomen. Nette jongens niet.'

U had het geen probleem gevonden en ik luister liever naar uw stem in mijn hoofd dan naar die van haar. Dus heb ik het lekker gedaan.

Mijn vlieger had ik zo te pakken, maar toen ik in de boom zat en over de tuinmuur keek, zag ik iets raars. Er stond een jongen op het terras van de villa hierachter.

Wie was dat? Sinds meneer Velizzo's dood is het huis leeg en vol-

gens mij wordt er nog steeds naar zijn erfgenaam gezocht. Vorige week hoorde ik tante zelfs zeggen dat het niet duidelijk is of hij in Rusland of in Hongarije zit. Zou hij ondertussen toch hier zijn aangekomen en was die jongen dan zijn zoon?

Tantes zus eet vanavond met ons mee. Ze heeft het zo druk met de voorbereidingen van haar bruiloft dat ze al drie weken niet langs is geweest. Als er nieuws is over de erfgenaam, zal ze het er vast met tante over hebben.

Ik houd u op de hoogte.

Knuffel,

Arthur

Hij legt zijn kroontjespen neer, wacht totdat de inkt droog is en vouwt het blad in vieren. In de rechterbovenhoek schrijft hij 23. Dan gaat de brief in de doos in zijn nachtkastje boven op de 22 andere.

Hij kijkt naar het klokje op de commode. Bijna etenstijd en hij moet zich nog opfrissen.

In de badkamer wast hij snel zijn handen en zijn gezicht en kamt voor de spiegel zijn haar. Met een beetje water strijkt hij een ongehoorzaam plukje plat.

Gelukt. Nu kan hij naar beneden.

2

Op de overloop stopt Arthur eventjes bij het raam. Op straat heeft een stem heel hard 'Annie!' geroepen.

Aan de overkant huppelt een meisje het park in. Een jongen laat haar iets in zijn handen zien. Aarzelend raakt ze het aan. Ze slaakt een gil. De jongen barst in lachen uit en hurkt om zijn handen dicht bij de grond te openen. Er springt een kikker uit.

Onder een boom verderop zijn drie jongens aan het knikken. Arthur herkent ze meteen. Met een zucht legt hij zijn hoofd tegen het glas. Het lijkt heel lang geleden sinds hij voor het laatst met ze gespeeld heeft. Veel langer dan zes maanden. Zouden ze zich afvragen waarom hij niet meer naar het park komt?

Beneden slaat de klok.

'Nee!' kreunt hij en vlug holt hij de trap af.

Als hij de eetkamer binnenkomt, zitten tante en haar zus Annabelle natuurlijk al aan tafel. Betty heeft zelfs de soep al opgediend.

Bij tante gaat er een wenkbrauw omhoog.

Arthur probeert een glimlach. 'Goedenavond.'

'Je bent laat,' zegt ze.

Hij slaat zijn ogen neer. 'Sorry.'

'Zitten.'

Onderweg naar zijn stoel voelt Arthur haar blik op hem. De netheidsinspectie.

Er komt geen opmerking. Het platgedrukte plukje haar ligt dus nog braaf op zijn plek.